

Arrest

nr. 60 689 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2011 tot "*verlen[g]ing van een bevel om het grondgebied te verlaten*" en tot "*weigering het dossier over te maken aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*".

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 juni 2009 een asielaanvraag in. Dezelfde dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoeker voorheen in Griekenland werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 14 oktober 2009, gelet op artikel 16.1.c van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.3. Daar de bevoegde Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in de verordening 343/2003/EG vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot terugname werden zij, op basis van artikel 20.1.c van deze verordening, geacht dit verzoek te aanvaarden. De Griekse autoriteiten werden via een op 3 november 2009 gedateerde brief van deze vaststelling op de hoogte gebracht.

1.4. Op 9 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

1.5. Bij arrest nummer 38 665 van 12 februari 2010 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.6. Verzoeker leidde op 16 februari 2010 een vordering in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (hierna: het EHRM). Op 18 februari 2010 legde het EHRM bij wijze van voorlopige maatregel verweerder het verbod op verzoeker voor 18 maart 2010 over te brengen naar Griekenland.

1.7. Op 8 maart 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om aan verzoeker een nieuwe termijn van 5 dagen toe te staan om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 17 maart 2010 verlengde het EHRM de opgelegde voorlopige maatregel tot 1 april 2010. Op 24 maart 2010 besliste het EHRM de voorlopige maatregel te verlengen tot nader order.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste respectievelijk op 27 april 2010, op 30 juni 2010, op 26 augustus 2010 en op 18 november 2010 aan verzoeker een nieuwe termijn van 2 maanden toe te staan om het grondgebied te verlaten.

1.10. Verzoeker diende op 29 december 2010 een tweede asielverzoek in.

1.11. Op 18 januari 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan verzoeker een nieuwe termijn van 2 maanden toe te staan om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in een exceptie op dat huidig beroep in wezen gericht is tegen de beslissing van 18 januari 2011 tot verlenging van de termijn waarbinnen gevolg dient gegeven te worden aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat derhalve een uitvoeringsmaatregel wordt aangevochten die niet vatbaar is voor een procedure tot schorsing en nietigverklaring.

De Raad merkt op dat om ontvankelijk te zijn het beroep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet. In casu werd aan verzoeker op 9 februari 2010 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. De bestreden beslissing was er enkel op gericht verzoeker een nieuwe termijn toe te staan waarbinnen hij gevolg diende te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en kan niet beschouwd worden als een afzonderlijke beslissing met specifieke rechtsgevolgen of als een beslissing die de rechtstoestand van verzoeker wijzigt (RvS 6 september 1995, nr. 55.041). De bestreden beslissing op zich is derhalve geen voor de Raad aanvechtbare beslissing.

De opgeworpen exceptie is gegrond.

Verzoeker geeft verder aan dat de bestreden beslissing tevens een impliciete beslissing omvat tot weigering om zijn asioldossier over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). Daargelaten de vraag of uit de door verweerder op 18 januari 2011 genomen beslissing een dergelijk impliciete beslissing kan afgeleid worden, dient evenwel te worden vastgesteld dat niet blijkt welk actueel belang verzoeker nog heeft bij de nietigverklaring van deze volgens hem genomen impliciete beslissing. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verweerder besliste de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

in te trekken en verzoekers asielverzoek in België te behandelen en dat verzoekers asielaanvraag werd overgemaakt aan de commissaris-generaal. Dit gegeven wordt door verzoeker ter zitting niet betwist en hij blijft in gebreke aan te tonen dat hij nog enig belang bij zijn vordering tot schorsing en zijn beroep tot nietigverklaring zou hebben.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk.

3. Korte debatten

Aangezien het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK